

Nordiska Biskopskonferensen
Gammel Kongevej 15
DK - 1610 Köpenhamn V
Danmark

Till ordföranden för Tyska Biskopskonferensen
Biskop Georg Bätzing
Domplatz 7
D - 65549 Limburg
Tyskland

Tromsö, den 9 mars 2022

Hans Excellens, käre medbroder,

Liksom den tyska biskopskonferensen träffas även den nordiska biskopskonferensen till sitt årliga plenarmöte på våren just nu under denna vecka. Härifrån Tromsö sänder vi våra hjärtliga hälsningar. Med våra förböner beledsagar vi Dig och alla övriga tyska biskopar som nu är församlade i Vierzehnheiligen för att samtala om de växande sociala och pastorala problem som vi möter i vardagen.

Det är mycket som binder samman katolikerna i våra nordiska länder och katolikerna i Tyskland. Det efterreformatiska återupprättandet av det katolska troslivet hos oss skedde till största delen tack vare stödet från katolikerna i Tyskland. Åtskilliga biskopar, många präster och ett oräkneligt antal ordenssystrar har generöst vigt sina liv till missionen i Norden. Genom sitt vittnesbörd för Kristus och genom sin kärlek till kyrkan har de lagt den grund som vi nu bygger vidare på. Därtill kommer det finansiella stödet som ända in i våra dagar utgör en grundplåt för kyrkans verksamhet i de nordiska länderna. Vårt hjärtliga tack för allt detta, må Gud återgälda er för detta.

Kyrkan står i dag inför väldiga utmaningar runt om i världen. Naturligtvis måste vi biskopar överväga hur vi ska möta dessa problem på bästa sätt, för att förbli Kristus trogna, för att svara på människors behov i vår tid och för att ge vidare trons sanning. Men

samtidigt känner vi oro inför den inriktning, den pedagogik och det innehåll som präglar den synodala vägen i kyrkan i Tyskland.

Vi inser förstås att det behov av förändringar som man upplever i Tyskland måste förstås mot bakgrund av den specifika situationen i Tyskland. Samtidigt är varken frågeställningarna eller de av somliga eftertraktade åtgärderna enbart en tysk angelägenhet. Alla vill och måste vi söka efter vägar att bota de fruktansvärda sårerna efter de sexuella övergreppen. Det lidande som offren för dessa övergrepp har gått igenom måste öppet erkännas. Och vi måste göra allt för att förhindra framtida övergrepp. Att rättvisa skipas är ett kristet imperativ. Kyrkans trovärdighet hänger också på det.

Påven har uppmanat hela kyrkan till ett synodalt sökande efter det som kan få liv och handlingskraft att växa i kyrkan. Det är en process som kräver en radikal omvändelse. Först och främst måste vi återupptäcka de löften som Jesus har gett oss och visa på dem som källor till glädje, frihet och växande. Det är vår uppgift att i vördnad och med tacksamhet ta emot och omsätta hela den trosskatt, *depositum fidei*, som kyrkan förmedlar. Många troende runt om i världen reflekterar under dessa dagar kring frågor om prästernas utbildning och livsform, kvinnornas ställning i kyrkan, olika uppfattningar om mänsklig sexualitet och så vidare. Det är ett legitimt sökande efter svar för vår egen tid, men det får inte leda till att man ger upp sådant som tillhör de oföränderliga delarna av kyrkans lära.

Kyrkans sanna reformer har alltid byggt på den katolska läran, som är grundad i Guds uppenbarelse och förmedlad i kyrkans autentiska tradition. Det är denna lära som man har försvarat, förklarat och förverkligat i en trovärdig praxis. Det har aldrig handlat om att bara ge efter för tidsandan. Hur snabbt tidsandan kann förändras ser vi prov på varje dag.

Den världsvida synodala processen har väckt stora förväntningar. Alla hoppas vi på en förnyelse av kyrkans liv och kyrkans mission. Men det finns en risk att vi genom att tänka i termer av processer och strukturförändringar börjar betrakta kyrkan som vårt eget projekt som vi kan hantera som ett objekt. Den synodala processen beskriver kyrkan med hjälp av bilden av Guds folk på pilgrimsvandring. Ett folk behöver förstås organiseras på ett förnuftigt sätt. Men bilden av Guds folk är bara en av de bilder som används i kyrkans tradition för att beskriva kyrkan. Ska den synodala urskiljningsprocessen bära frukt måste också

andra dimensioner av kyrkan lyftas fram. Vi menar att det i vår tid är nödvändigt att fokusera på kyrkan som ett sakramentalt mysterium. Hur kan vi i vår tid förstå och uppleva kyrkan som *corpus mysticum*, som Kristi brud och som förmedlare av Guds nåd? Kyrkan kan inte definieras enbart i termer av en synlig organisation. Hon är en *communio*, mänsklighetens sakramentala gemenskap med Gud treenig, en gemenskap av de troende och en världsvid gemenskap av lokalkyrkor tillsammans med Petri efterträdare.

Det är vår erfarenhet att katolikerna som lever i våra församlingar och gemenskaper och som bär upp dessa är intuitivt medvetna om detta sakramentala mysterium, även om de inte är så intresserade av att fylla i frågeformulär eller att delta i debatter. I den synodala processen får vi inte glömma bort det vittnesbörd som dessa personer avlägger med sitt eget liv.

Just i vår tid, när djupa sprickor hotar att splittra Europa, blir det tydligt att enheten behöver förstås utifrån ett högre kriterium. Endast Kristus förmår att skänka oss hopp! I hans namn är kyrkan kallad att vara en grogrund för hela människosläktets enhet, hopp och räddning (*Lumen Gentium*, 9). Endast om vårt kyrkliga liv *ad intra* har sin grund i Kristus och vi lever ur hans uppenbarelsefullhet kommer vi att kunna förverkliga vår kallelse. Att tunna ut innehållet i tron kommer däremot inte att leda till någon förnyad vitalitet i kyrkan.

Mitt i sin nuvarande kris har kyrkan i Tyskland fortfarande potentialen till en verklig förnyelse, det är vi övertygade om. Kallelsen till en radikal omvändelse och till helighet riktas i dag till oss alla, precis som på evangeliets första dag. Med tacksamhet tänker vi på de stora tyska helgonen och teologerna som på underbart sätt har berikat oss, liksom på de otaliga tyska manliga och kvinnliga missionärer som sänts ut från Tyskland och som verkat i osjälvisk och ödmjuk tjänst. Vi känner stor tacksamhet för de tyska katolikernas generositet som hindrat nöd och möjliggjort utveckling. Ur allt detta kann också i dag en rik och välsignad skörd växa fram.

Så hoppas och ber vi att den tro som vi har fått ta emot från dem som har gått före oss och den nåd som förvandlar vårt liv *in Christo* genom kyrkan åter och framöver bekräftas mitt i en tid präglad av djupgående omvälvningar.

Vi önskar Dig och alla medbröder i den tyska biskopskonferensen det mod och det hopp som gör det möjligt att bevara enheten. I denna stora uppgift förblir vi medbroderligt förbundna med Dig. Med tillförsikt anförtror vi kyrkan i Tyskland åt jungfru Marias förbön, hon som är kyrkans moder.

Med våra bästa hälsningar för en välsignad fastetid.

Tromsö, den 9 mars 2022

Biskop Czeslaw Kozon, Köpenhamn, Ordförande
Kardinal Anders Arborelius OCD, Stockholm, Vice ordförande
Biskop Bernt Eidsvig Can.Reg, Oslo
Biskop David Tencer OFMCap, Reykjavik
Biskop Prälat Berislav Grgic, Tromsö
Biskop Prälat Erik Varden O.C.S.O., Trondheim
P. Marco Pasinato, Diözesanadministrator Helsingfors
Biskop Peter Bürcher, Bischof em. Reykjavik
Biskop Teemu Sippo SCI, Biskop emeritus, Helsingfors
Sr. Anna Mirijam Kaschner, CPS, Generalsekreterare